

VERTIGO

Gratis filmmagazine

NIEUWS

INTERVIEWS

ARTIKELS

RECENSIES

*Een duizelingwekkende
dosis cinema*

4 JAAR
VERTIGO

LEAN ON PETE
THE DEATH OF STALIN
ISLE OF DOGS
MOOOV

Lady Bird

Onstuimig opgroeien met Greta Gerwig

#41
april 2018

SCHRIK NIET, VERTIGO. 4 IS DE NIEUWE 3. GEFELICITEERD!

60

ENNIO MORRICONE

THE 60 YEARS OF MUSIC TOUR

FINAL CHANCE TO SEE THE MAESTRO LIVE

Gelukkige
Verjaardag
Vertigo!

WINNER OSCAR + GOLDEN GLOBE + BAFTA
LIVE WITH 200 MUSICIANS AND SINGERS **IN A NEW PROGRAM**

24 NOV 2018
PALEIS 12 BRUSSELS EXPO

TICKETS: GREENHOUSE TALENT.BE • FNAC • 070 660 601*

*0,30 EUR/MIN

ENNIO MORRICONE.ORG

GREENHOUSE TALENT.BE

HAPPY B-DAY VERTIGO!

Geniet van je film en daarna rap naar AP Hogeschool Antwerpen: de hogeschool waar trendsetters, music addicts, media junks, technology freaks en food lovers elkaar ontmoeten.

[WWW.AP.BE](http://www.ap.be)

 APHogeschool @AP_Hogeschool APHogeschool

ARTESIS PLANTIJN
HOGESCHOOL ANTWERPEN

KINEPOLIS® PRESENTEERT

MOVIE CLASSICS

GELUKKIGE VERJAARDAG VERTIGO!

BEDANKT VOOR DE DUIZELINGWEKKENDE DOSIS CINEMA!

MAANDAG 16 APRIL

THE BREAKFAST CLUB

MAANDAG 21 MEI

**LORD OF THE RINGS:
THE FELLOWSHIP
OF THE RING**

MAANDAG 18 JUNI

A CLOCKWORK ORANGE

Elke 3de maandag van de maand geven de *Movie Classics* je de unieke kans om jouw favoriete filmklassiekers nog een laatste keer in de cinema te beleven. Hoe je het ook bekijkt, deze films moet je op groot scherm gezien hebben!

#ThrowbackMonday

Info & tickets op kinepolis.be/classics

De Collega's wensen Vertigo een gelukkige verjaardag!
...Tot op 12 /12/ 2018.

DE COLLEGA'S 2.0

Een film van Jan Verheyen

PROFICIAT MET JULIE 4^e VERJAARDAG

SEPTEMBER FILM www.septemberfilm.be [f](https://www.facebook.com/septemberfilmbe) [i](https://www.instagram.com/septemberfilmbe) [t](https://www.tiktok.com/@septemberfilmbe)

From Vertigo with love

Vier jaar *Vertigo*: wie dat vanzelfsprekend vindt, mag wat mij betreft verbannen worden naar een bioscoopzaal waar de *Transformers*-franchise in een eindeloze loop wordt afgespeeld. Want laten we er geen doekjes om winden: zonder slag of stoot is het niet gegaan.

Mijn op de rand van de waanzin balancerende doorzettingsvermogen zit er zeker voor iets tussen, maar nog veel meer hebben we te danken aan de grote hoeveelheid liefde waarmee *Vertigo* van alle kanten wordt bestookt. In de eerste plaats denk ik dan aan mijn wederhelft, die al aan talloze stressstormen het hoofd heeft geboden, en aan ons zoontje, dat zelfs in het heetst van de deadlinestrijd moeiteloos een glimlach op mijn gezicht tovert.

Daarnaast zijn er de Team *Vertigo*-leden – van vroeger en nu – die ondanks onze beperkte middelen en mijn niet altijd even goede humeur stevast hun steentje hebben bijgedragen. Ook de gulle gevers mag ik absoluut niet vergeten. Zonder hun steun hadden we onze *The End*-pancarte al lang mogen bovenhalen.

En dan zijn er, *last but not least*, de *Vertigo*-lezers. Of jullie ons nu vooral online volgen, de nummers als bezeten verzamelen, abonnee zijn of niet, het is dankzij jullie enthousiaste berichten op sociale media, jullie maffe mails en jullie hartverwarmende glimlach op onze events dat we er ook in deze nieuwe jaargang volledig voor zullen gaan.

Duizelingwekkend veel dank!

STEVEN TUFFIN
hoofdredacteur

@Waaazinema

WELKE TV-REEKS WORDT HIER CRYPTISCH OMSCHREVEN?

Stuur je antwoord naar win@lumiere.be en maak kans op **5 VOUCHERS** om **GRATIS** naar een tv-reeks naar keuze te kijken.

Stoom je klaar voor een zinderende zomer met tal van internationale topreeksen op:

WWW.LUMIERESHOP.BE

WWW.LUMIERESERIES.COM

16

20

26

46

FLASHFORWARD

ACHTER DE SCHERMEN *The Best of Dorien B.*

FILMFAN *Fleur Pierets*

12

14

CLOSE-UP

LADY BIRD

16

THE DEATH OF STALIN

20

THE THIRD MURDER

24

ISLE OF DOGS

26

STAR WARS IDENTITIES

29

LEAN ON PETE

30

MOOOV FILMFESTIVAL

32

SPECTRUM *Hiwa K*

36

VIER JAAR VERTIGO

38

POINT OF VIEW

RECENSIES

46

BESTE.FILM.OOIT. *Les quatre cents coups*

50

VERTIGO

Postbus 10009, 2000 Antwerpen
info@vertigoweb.be
www.vertigoweb.be

HOOFDREDACTEUR / BLADMANAGER Steven Tuffin – steven@vertigoweb.be

ADJUNCT-BLADMANAGER Peter Janssens – peter@vertigoweb.be

MEDEWERKERS Ruben Nollet, Chris Craps, Jonas Govaerts, Dennis Van Dessel, Christophe Verbiest

WEBMASTER Hans Verschooten

WEBREDACTIE Arno Callens

EINDREDACTIE Piet Uyttebroeck

LAY-OUT Geert Verbist

FOTOGRAAF Greetje Van Buggenhout

RECLAMEREGIE info@vertigoweb.be

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER Dorian van den Bremt, Postbus 10009, 2000 Antwerpen
DRUK Moderna Printing

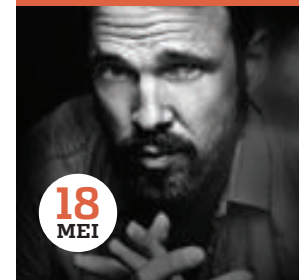
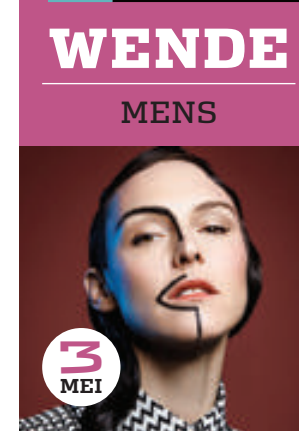
Niets uit deze uitgave mag worden veelelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, scan of op enige andere wijze, zonder voorafgaand schriftelijk akkoord van de uitgever.

[www.twitter.com/VERTIGObe](https://twitter.com/VERTIGObe) www.facebook.com/VERTIGObe

VAF
FILM

Vlaanderen
verbeelding werkt

ROMA

DE ROMA
TURNHOUTSEBAAN 286,
2140 BORGERHOUT
HET VOLLEDIGE PROGRAMMA
& TICKETS: WWW.DEROMA.BE
+ 03 600 16 60

The Best of Dorien B.

Prosthetic designer Saskia Verreycken kneedt lichaamsdelen.

tekst JONAS GOVAERTS
foto GREETJE VAN BUGGENHOUT

In de tien jaar dat ze actief is als *special makeup effects artist* en *prosthetic designer*, moest Saskia Verreycken op YouTube al bizarre termen opzoeken.

Als research voor *The Best of Dorien B.*, een tragikomedie van Anke Blondé over een dierenarts met een beginnende midlifecrisis, googelde ze onlangs 'red bag delivery'. 'Ik zag footage van paardenveulens die in een bebloede placentazak ter wereld kwamen, gefilmd in extreme close-up. Soms ben ik bang dat de FBI mijn computer in beslag komt nemen!'

Verreycken prijkt op de generiek van onder meer *Welp*, *D'Ardennen* en *Mr. Nobody*. Voor die laatste film boetseerde ze een realistisch uitziende neanderthalerbaby. 'Helaas ging de actrice die zijn moeder speelde zodanig op in haar rol dat ze hem te dicht tegen haar borst aandrukte', lacht de make-upartieste. 'Toen ik zag wat er na de opnames van overbleef, dacht ik: *bon*, ik heb me toch geamuseerd tijdens het modelleren.'

Het tevredenst is Verreycken over *Los Flamencos*, waarvoor ze Herwig Ilegems transformeerde tot een zeventigjarige. 'Op die protheses ben ik best trots. Toen *Cloud Atlas* onlangs op tv was, ook een film met veel verouderingseffecten, heb ik hem op pauze gezet om te kunnen vergelijken. Wel, in tegenstelling tot Herwig ziet Tom Hanks er toch wat rubberachtig uit.' (lacht) ▣

VANAF 23 JANUARI 2019 IN DE BIOSCOOP

@Jonas_Govaerts

Fleur Pierets

Onder het pseudoniem JF. Pierets richtte Fleur Pierets samen met haar echtgenote Julian P. Boom het lgbt-magazine *Et Alors?* op. Het koppel stond op het punt een documentaire over het homohuwelijk te draaien – ze zouden trouwen in de 25 landen waar dat officieel is toegestaan – toen Boom begin dit jaar overleed. Pierets wil het project nu alleen afwerken. Aan een uitgesproken mening over film ontbreekt het haar alvast niet.

tekst JONAS GOVAERTS foto GREETJE VAN BUGGENHOUT

Wat is de laatste film die je in de bioscoop hebt gezien?

FLEUR PIERETS: ‘*Phantom Thread*. Ik vond die vreselijk. Ik zag twee mensen die elkaar kwellen en kon alleen maar denken: jullie zouden dood moeten zijn! Maar dat ligt uiteraard aan de emotionele toestand waarin ik me momenteel bevind.’

Heb je nu überhaupt nood aan cinema?

‘Toch wel. Ik ben veel documentaires aan het bekijken, als voorbereiding op mijn eigen film. Hoe Nick Cave in *One More Time with Feeling* de dood van zijn zoon een plaats tracht te geven: heel straf. Aan zulke figuren kan ik me echt optrekken.’

Welk filmgenre ligt je het meest?

‘Toen ik Julian leerde kennen, heb ik me een tijdje verdiept in gay cinema. De vroegste gayfilms vind ik het interessantst, omdat er in die tijd nog niets expliciet getoond mocht worden. *Caged* van John Cromwell bijvoorbeeld, over een vrouwengevangenis in de jaren vijftig. Ongelooflijk hoeveel

“IK WILDE JAMES STEWART IN IT'S A WONDERFUL LIFE EEN MEP GEVEN.”

hij weet te vertellen met enkel wat suggestieve blikken.’

Welk boek is nog altijd beter dan de film?

‘*The Shining*. Dat boek bevat enkele scènes die in een film niet zouden werken maar waarvan ik drie nachten niet kon slapen: die angstaanjagende heggedieren die steeds dichterbij komen, bijvoorbeeld.’

Aan welke film heb je een bloed-hekel?

‘Het is misschien taboe, maar ik haat *It's a Wonderful Life*. Mensen die zich wentelen in hun slachtofferrol, ik kan daar niet tegen. Ik wilde het personage van James Stewart

(een goedhartige man die na een zoveelste tegenslag zelfmoord probeert te plegen, nvdr.) echt een mep geven: ‘Gast, verman jezelf toch eens!’

Bent je ooit verliefd geweest op een filmpersonage?

‘Ja, op Jeff Daniels in *The Purple Rose of Cairo* van Woody Allen. Een film-personage dat plots tot leven komt, dat vond ik als zestienjarige een heel romantische gedachte. Ik heb die film toen zeker drie keer in de bioscoop gezien, in de hoop dat Jeff ook écht door het scherm zou komen gestapt.’

Je kunt nog steeds onbezonnen naar Allens werk kijken?

‘Toch wel. Onlangs barstte op

Facebook een discussie los, nadat Canvas een documentaire over Picasso had uitgezonden. Ik las dingen als: ‘De werken van zo’n monster kun je toch niet meer goed vinden?’ Wel, voor mij heeft het ene weinig met het andere te maken. Ik denk dat ik de kunstenaar perfect kan scheiden van zijn kunst. Maar het blijft een moeilijke discussie.’

Aan welke film heb je een trauma overgehouden?

‘*Magic*, met Anthony Hopkins. Hij speelt daarin een buikspreeker die tot zelfmoord wordt gedreven door zijn eigen pop. Mijn mama zat beneden in de huiskamer naar die film te kijken, en ik gluurde stiekem mee vanaf de trap. Sindsdien heb ik een fobie voor poppen en clowns.’

@Jonas_Govaerts

JFPIERETS.COM

Rebel met vleugels

Hoewel het voor vijf Oscars genomineerde *Lady Bird* in geen enkele categorie won, is de tweede langspeelfilm van indierster **Greta Gerwig** een unieke must-see. Of zag je al vaker een coming of age over een tienermeisje van wie het (on)geluk niet door een jongen wordt bepaald? 'Niet elke vrouw heeft een man nodig om zich compleet te voelen.'

tekst **STEVEN TUFFIN**

De zeventienjarige Christine McPherson is niet bepaald een katje om zonder handschoenen aan te pakken. Elk gesprek met haar moeder mondt uit in een schreeuwpartij. Ze eist dat iedereen haar Lady Bird noemt, Amerikaans Engels voor lieveheersbeestje. En ze droomt luidop van een leven in een grootstad ver weg van het bucolische Sacramento, waar haar allesbehalve gegoede familie de eindjes

aan elkaar probeert te knopen.

Voor de slechte verstaander: figuren zoals het hoofdpersonage uit *Lady Bird* kom je niet vaak tegen op het witte doek. Dat ze met verve vertolkt wordt door Saoirse Ronan, het toptalent uit onder meer *The Lovely Bones* en *Brooklyn*, is minder een verrassing. Dat we dat volstrekt originele personage te danken hebben aan het schrijf- en regietalent van Greta Gerwig des te meer.

Oké, in indiekringen genoot Gerwig reeds een onaantastbare status, maar die had ze vooral te danken aan haar acteerwerk. De charismatische blondine speelde Ben Affleck net niet van het scherm in het tragikomische *Greenberg* en met haar hoofdrollen in *Frances Ha* en *Mistress America* ontpopte ze zich als een vrouwelijke versie van het soort New Yorkse neuroot die Woody Allen decennia terug zo excellent neerzette.

Veredeld boerendorp

Voor haar solo-regiedebuut – in 2008 coregisseerde ze het no-budgetdrama *Nights and Weekends* – liet Gerwig de Big Apple achter zich en trok ze terug naar haar geboortestad in Californië. ‘De locatie was het eerste element dat vastlag’, vertelt de cineaste. ‘In *Frances Ha* zat een korte sequentie die zich afspeelt in Sacramento. Toen we daar aan het filmen waren, merkte cameraman Sam Levy op dat hij het een fantastische omgeving vond om

een hele film te draaien. Twee keer raden wie de fotografie van *Lady Bird* heeft verzorgd?’ (lacht)

Gerwig zag alleen maar voordelen aan draaien in de stad waar ze opgroeide: ‘Sacramento werd nog maar zelden gebruikt als filmlocatie, terwijl New York intussen één groot visueel cliché geworden is. Daarnaast ben ik altijd fan geweest van honkvaste regisseurs. Gus Van Sant filmt het liefst in Portland, Richard Linklater kan als geen ander het leven in Austin weergeven en de gebroeders Dardenne houden vast aan Luik. Ik besef maar al te goed dat mensen mij zien als een typische New Yorker, maar dat klopt dus maar half. Sacramento zit in mijn DNA.’

Is het dan niet ironisch dat het hoofdpersonage van *Lady Bird* Sacramento afdoet als een cultureel onderontwikkelde woestenij? ‘Ik ontken niet dat die plek gemengde gevoelens bij me oproept’, verdedigt Gerwig zich. ‘Je moet begrijpen dat het er helemaal

anders aanvoelt dan in de rest van Californië. Als mensen aan The Golden State denken, zien ze het coole San Francisco of het blitse Los Angeles voor zich. In vergelijking met die steden is Sacramento een veredeld boerendorp.’

De setting doet vermoeden dat *Lady Bird* autobiografisch is, maar Gerwig antwoordt enigszins ontwijkend op de vraag in welke mate dat klopt: ‘Mijn moeder heeft me altijd gesteund. Ze besepte al heel snel dat ik naar een metropool wilde verhuizen, een stad van het kaliber van Chicago of New York. Ik dacht toen zelfs aan Londen en Parijs. Zolang het maar een plek was met een bruisende artistieke gemeenschap, een plaats waar veel creatieve mensen woonden.’

Scharnierperiodes

Dat de film zich expliciet afspeelt in het schooljaar 2002-2003 – enkele jaren nadat Gerwig zelf afstudeerde – wijst erop dat ze *Lady Bird* met de nodige dichtelijke vrijheid injecteerde: ‘Alle keuzes die ik maakte, stonden in functie van het verhaal. Zo koos ik als hoofdpersonage een studente in het laatste jaar van de middelbare school omdat je je op dat moment in een echte scharnierperiode bevindt. Je woont nog bij je ouders, maar je waant jezelf al een volwassene. Dat spanningsveld leek me ideaal.’

Eenmaal Gerwig *Lady Bird*’s leeftijd had vastgepind, begon ze na te denken over hedendaagse tieners en botste ze op een grandioos probleem: ‘Ze zijn zo vergroeid met hun smartphones dat hun grootste drama’s zich op sociale media afspelen. En laat dat nu net iets zijn waar ik niets van ken. Het is een taal die ik absoluut niet spreek. Bovendien zijn smartphones niet bepaald visueel aantrekkelijk. Een scherm filmen om het daarna op een ander scherm te projecteren: iets zei me dat het geen goed idee was.’ (lacht)

Maar waarom viel haar keuze dan uiteindelijk op 2002? ‘In mijn ogen is dat een cruciaal jaar in de recente Amerikaanse geschiedenis’, klinkt het. ‘9/11 had net voor een groot nationaal trauma gezorgd, en we stonden op het

punt om niet één maar twee oorlogen te beginnen. Eigenlijk verschilt dat tijdvak niet zo erg veel van het onze, en soms is het makkelijker om door de ogen van de recente geschiedenis naar het heden te kijken.’

Geen strenge tante

Toch is *Lady Bird* vooral thematisch uiterst uniek. ‘Het valt inderdaad op dat je in de filmgeschiedenis vooral coming-of-age verhalen over jongens aantreft’, knikt Gerwig. ‘Ze maken iets mee, dat zet vervolgens een transformatie in gang en aan het einde zijn ze volwassen, of toch net iets volwassener. Als er al eens een soortgelijke film passeerde over een jonge vrouw, dan was haar transformatie vaak gelinkt aan een jongen met wie ze een relatie begon of die haar hart brak. Alsof elke vrouw een man nodig heeft om zich compleet te voelen.’

Gerwig heeft die laatste zin nog maar amper afgemaakt of de paniek slaat toe: ‘Ik wil niet te *boodschapperig* overkomen. Het is belangrijk dat ik, net als collega-filmmaaksters à la Marielle Heller, die de Belgisch-Amerikaanse productie *The Diary of a Teenage Girl* regisseerde, duidelijk maak

dat films maken mijn droomjob is. Ik ben geen strenge tante die de kijker dé waarheid door de strot wil rammen.’

Geen fucking Oscar

Het gesprek verschuift naar het ongelooflijke traject dat *Lady Bird* ondertussen heeft afgelegd. Na triomfantelijke premières op verschillende gerenommeerde filmfestivals en unaniem positieve recensies omarmden ook de Amerikaanse bioscoopbezoekers de lowbudget-productie. ‘Het ultieme bewijs dat het publiek hongert naar nieuwe verhalen’, meent Gerwig. ‘Waarom denk je dat *Wonder Woman*, *Get Out* en *Black Panther* zulke hits waren? Omdat mensen dat soort films nog niet gezien hadden. Verandering van spijs doet eten.’

Kers op de *Lady Bird*-taart waren de vijf Oscarnominaties die de film begin dit jaar in de wacht sleepte, waaronder eentje voor beste regie, wat van Gerwig de vijfde vrouw maakt die in die categorie genomineerd werd. ‘Het is me allemaal een beetje overkomen’, lacht ze. ‘Ik had nooit gedacht dat ik uitgenodigd zou worden om deel te nemen aan rondetafelgesprekken met kanjers als Paul Thomas Anderson,

Christopher Nolan en Guillermo del Toro, laat staan dat ik genomineerd zou worden voor een *fucking* Oscar.’

Dat *Lady Bird* uiteindelijk geen van die nominaties kon verzilveren, maakt Gerwig niet zoveel uit: ‘Ik blijf ongelooflijk trots op mijn nominatie voor beste regie. Destijds inspireerden de Oscarsuccessen van Sofia Coppola en Kathryn Bigelow mij om door te zetten als ik het moeilijk had als aspirant-filmmaakster. Hopelijk kan ik nu zelf een voorbeeld zijn voor vrouwen die filmplannen koesteren.’

VANAF 4 APRIL IN DE BIOSCOOP

@Waaaninema

» SAOIRSE SPREEKT

Vertigo sprak ook met *Lady Bird*-hoofdrolspeelster Saoirse Ronan. Op [Vertigoweb.be](https://www.vertigoweb.be) lees je ons interview met de Ierse actrice die tien jaar terug doorbrak in *Atonement*.

Sam Levy & Greta Gerwig

SOVJET-RUZIE

Veep-regisseur **Armando Iannucci** toont in *The Death of Stalin* hoe de machtsstrijd na het heengaan van de meedogenloze Sovjetleider Jozef Stalin tot koldereske situaties leidde. Al ziet hij zijn farce ook als een waarschuwing. 'We moeten ervoor waken dat onze democratie niet muteert tot een monster.'

tekst RUBEN NOLLET

Moskou, 1953. Nadat hij bijna drie decennia met ijzeren vuist over de Sovjet-Unie heeft geheerst en vele miljoenen burgers heeft geslachteerd, sterft Jozef Stalin aan de gevolgen van een beroerte. Zijn lijk is nog niet koud, of zijn politieke bondgenoten staan elkaar al naar het leven om het machtsvacuüm te vullen.

Twee uitgekookte mannen nemen het tegen elkaar op: Nikita Chroesjtsjov (Steve Buscemi), hoofd van de Communistische Partij in Moskou en omstreken, en Lavrenti Beria (Simon Russell Beale), de

gevreesde topman van de nationale veiligheidsdienst. Wat volgt, is tegelijk te gek voor woorden en diep verontrustend: iedereen wringt zich in allerlei bochten om toch maar geen misstap te zetten of een foute uitspraak te doen.

The Death of Stalin toont de kleine kanten van politiek op het hoogste niveau, en dat is een kolfje naar de hand van Armando Iannucci. Al zijn hele carrière haalt de Schotse satirist zelfingenomen, onzekere en hypocriete politici met de glimlach door de mangel. Vooral zijn sitcoms *The Thick of It* (met Peter Capaldi als meedogenloze spindoctor) en *Veep* (met Julia

Louis-Dreyfus als niet bijster snuggere Amerikaanse vicepresident) waren een schot in de roos.

***The Death of Stalin* is gebaseerd op *La mort de Staline*, een stripverhaal van het Franse duo Fabien Nury en Thierry Robin. Ik had in jou geen stripfanaat gezien.**

ARMANDO IANNUCCI: 'Dat ben ik ook niet. Als kind las ik wel veel Marvel-comics. Vooral de bizardere reeksen spraken me aan, zoals *Silver Surfer* en *Dr. Strange*. Ook *Fantastic Four*, *Hulk* en *Spider-Man* las ik graag.

Hoe is de strip dan bij jou beland?

'Via de Franse uitgever. Ik liep al een tijdje rond met het idee om een film te

maken over een hedendaagse dictator. Toen ik de strip in de bus kreeg met de vraag of ik die wilde verfilmen, heb ik vrij snel toegehaapt. Normaal gezien schrijf ik mijn eigen scripts, maar dit verhaal had alles waarnaar ik op zoek was. Het was krankzinnig, geestig, brutaal en huiveringwekkend tegelijk. Dat het ook allemaal echt was gebeurd, was voor mij de kers op de taart.'

Waarom wilde je zo graag een film maken over een dictator?

'Omdat ik vreemde dingen zie gebeuren, vooral in Europa. Overal duiken autoritaire politici op. Berlusconi is terug, Poetin is er al even, in Polen en Hongarije zijn nu ook zulke mensen aan de macht. En toen we *The*

Death of Stalin draaiden in de zomer van 2016, hadden we de brexit en de verkiezing van Trump nog niet eens gehad. Ik heb het gevoel dat de democratie onder druk staat. Extreme politieke partijen doen een gooi naar de macht en als ze hun slag thuishalen, knoeien ze met de grondwet zodat het moeilijk wordt om hen te verdrijven. Dat stemt me weinig hoopvol.'

Moeten we *The Death of Stalin* dan zien als een verhaal met een moraal?

'Dat was niet mijn bedoeling, maar dat is het wel geworden. Aanvankelijk was het een satire over wat kan gebeuren in een samenleving zonder democratie. Nu is het plots een waarschuwing: we moeten ervoor waken dat onze democratie niet muteert tot een monster.'

De film is historisch correct. Hoe goed kende je dit deel van de Russische geschiedenis?

'Ik kende de basis. Ik heb als student auteurs als George Orwell gelezen, die 1984 en *Animal Farm* geschreven heeft als antwoord op het stalinisme. Ik hou ook van klassieke componisten als Sjostakovitsj, die regelmatig in aanvaring kwamen met Stalin. Interessant is dat de Russen dat deel van hun geschiedenis verborgen hebben kunnen houden voor westerlingen. Hier kennen we de Russische Revolutie, de Tweede Wereldoorlog en de Koude Oorlog, maar wat daartussenin gebeurde veel minder. Ook daarom wilde ik deze film maken.'

Chroesjtsjov is genoegzaam bekend, maar ik moet toegeven dat ik nog nooit van Beria gehoord had.

'Hij is compleet gewist uit de geschiedenisboeken. Zelfs zijn lemma in de Grote Sovjet-Russische Encyclopedie werd geschrapt. Het is vervangen door een item over een oorlogsschip. In Rusland gebruiken ze zijn naam nog wel, maar dan als synoniem voor de boeman.'

Je geeft hem ook weer als een sadistische pedofiel.

'Dat was hij ook, en zijn politieke tegenstanders hebben die misdaden uiteindelijk gebruikt om hem te pakken. Al hadden ze evenveel boter op het hoofd. Het waren allemaal gangsters die heel wat misdaden op hun kerfstok hadden. Ik vond het belangrijk om te tonen dat niemand in die tijd uitsluitend goed of slecht was. Beria heeft zijn menselijke kanten en Chroesjtsjov evolueert in de loop van de film van een clown in pyjama naar een dictator.'

The Death of Stalin is een komedie over de toestanden binnen een onmenselijk regime waarin angst heerst. Is die emotie dan zo'n goeie voedingsbodem voor humor?

'Humor en horror sluiten nauw bij elkaar aan. In beide gevallen plant je als verteller een zaadje in het hoofd van de kijker en manipuleer je hem vervolgens om tot een ontlading te komen. Bij horror is dat een angstmoment, bij humor een grap. Het is geen toeval dat *Get Out*, een van de beste horrorfilms van vorig jaar en een van de beste films van 2017 tout court,

gemaakt is door iemand die carrière heeft gemaakt als komiek.'

Onder het stalinisme zijn miljoenen mensen gestorven. Is het wel gepast om een komische film te maken over zo'n regime?

'*The Death of Stalin* bevat wel degelijk scènes die niet grappig zijn. Ik heb voor de opnames aan mijn crew gezegd dat we hoe dan ook respect moesten tonen voor de miljoenen gewone burgers die door toedoen van Stalin en de zijnen zijn gestorven. Daar zijn we ook in geslaagd.'

VANAF 18 APRIL IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» MOSKWOOD

Naast het werk van Andrej Zvjagintsev en enkele Hollywoodklonen halen de laatste jaren maar weinig Russische films de Belgische zalen. Dat het ooit anders was, ontdek je op Vertigoweb.be.

EXPO

A Whole Variety

Fia Cielen, Aleksandra Chaushova,
Pieter De Clercq, Manu Engelen,
Yannick Ganseman,
Carla Arocha & Stephane Schraenen,
Aleksei Kazantsev, Luc Tuymans,
Joris Vanpoucke and David Wauters

Opening: 25th of May 2018 from 18h - 21h

Open: 25th - 27th of May

LWM18 A Whole Variety

Lijnwaadmarkt 18, 2000 Antwerpen
www.lwm18.be

Antwerp Art Weekend May 25-27 2018

C₂H₆O

arocha-schraenen alexandra crouwers fia cielen tom volkaert vincent vandaale
benny van den meulengracht-vrancx tim segers yannick ganseman
jonathan karsilo olga fedorova david wauters

sponsored by marlin spike - blended aged rum

PULSAR

PULSAR Frankrijklei 51 Antwerp <http://pulsar.website>

JAPANS GERECHT

Mijmeringen over leven en dood (*After Life*), aanklachten tegen sociale wantoestanden (*Nobody Knows*) en bitterzoete familiegeschiedenissen (*Still Walking*): de Japanse regisseur **Hirokazu Kore-eda** staat bekend als de man van de zachte filosofische toets. Met het moordmysterie *The Third Murder* gooit hij het over een andere boeg. 'Ik snakke naar frisse lucht.'

tekst RUBEN NOLLET

Twee mannen stappen 's nachts langs het water. Plots slaat de ene de andere neer. Hij blijft meppen tot zijn slachtoffer niet meer beweegt. Vervolgens steekt hij het lijk in brand en geeft hij zichzelf aan bij de politie. Veel duidelijker kan een moordzaak niet zijn, denk je dan, temeer omdat de dader net een gevangenisstraf van dertig jaar achter de rug heeft voor een dubbele moord. Maar hoe meer zijn advocaat met de vermeende dader praat, hoe meer hij het gevoel krijgt dat de waarheid ingewikkelder is dan die lijkt.

Met zijn zeventiende langspeelfilm *The Third Murder* springt de Japanse regisseur Hirokazu Kore-eda ogenschijnlijk op de noirtrein, die nu ook door het land van de rijzende zondendert. Ter voorbereiding bestudeerde hij een hele reeks genreklassiekers,

van *Mildred Pierce* tot *Se7en*. Zij inspireerden hem op het gebied van cameravoering, belichting en sfeer.

Spelen met conventies

Daar houden de vergelijkingen echter op, meent de regisseur: 'Ik vertel een verhaal dat de conventies van misdaadfilms op hun kop zet. Bij een thriller begin je gewoonlijk bij een ingewikkeld raadsel, vervolgens wordt dat beetje bij beetje ontrafeld en aan het einde komt de waarheid aan het licht. Met *The Third Murder* heb ik net het omgekeerde gedaan. Ik begin bij een situatie die extreem duidelijk is, vervolgens wordt het water steeds troebeler en finaal heb je geen idee van wat de waarheid precies is. En toch komt de rechter tot een oordeel.'

Kore-eda kreeg het idee voor de film toen een bevriende advocaat hem

uitlegde hoe het Japanse gerecht functioneert. Voor de buitenwereld lijkt het een doeltreffend systeem dat in zowat alle gevallen een veroordeling oplevert en haast vrij is van procedurefouten. De reden voor die efficiëntie, zo verklaarde de advocaat, is dat rechtszaken in Japan niet in de eerste plaats dienen om de waarheid te achterhalen, maar om ervoor te zorgen dat alles volgens de regels verloopt.

Onfeilbare overheid

In *The Third Murder* stelt Kore-eda twee vragen: mag zo'n doortrapt systeem wel de doodstraf uitspreken en is het überhaupt mogelijk om achter de waarheid te komen? 'Ik toon hoe in Japan gerechtigheid helemaal niet in de rechtbank geschiedt', zegt de cineast. 'De vraag is echter of de gemiddelde Japanner dat wil horen. In

mijn land moet de overheid onfeilbaar lijken. Kritiek is uit den boze. Daarom worden thema's zoals de doodstraf ook zo simplistisch mogelijk voorgesteld. Het is een complex vraagstuk, maar tachtig procent van de Japanners staat achter de doodstraf. Als je iemand doodt, bekoop je dat met je eigen leven. Punt uit. Daarom is Japan wat mij betreft geen ontwikkeld land.'

The Third Murder is een film die zowel vormelijk, thematisch als politiek de nek uitsteekt. Kore-eda is er zich van bewust dat hij een groot deel van het publiek tegen de haren in zal strijken. De cineast haalt de schouders op. 'Ik weet dat ik de kijkers op hun honger laat zitten. Ik hoop echter dat de misdaadfans verder kunnen kijken dan de conventies van het genre en dat mensen die van mijn vorige films houden zullen begrijpen waarom

The Third Murder een stuk kouder en minder emotioneel is. Ik ben trouwens van plan om in de nabije toekomst nog meer verhalen te vertellen die niets met families te maken hebben. Ik snak naar frisse lucht.' ▣

VANAF 11 APRIL IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» OERNOIR

Film noir is een genre dat ondertussen al zoveel gedaanteverwisselingen heeft ondergaan dat een terugkeer naar de bron op zijn plaats lijkt. Op Vertigoweb.be vind je enkele vroege genreklassiekers.

ISLE OF DOGS

FANTASTIC MR. ANDERSON

Nu met *Isle of Dogs* de negende film van Wes Anderson de zalen bereikt, gidst *FilmQlub*-presentatrice Britt Valkenborghs ons door 's mans kleurrijke, tot in de puntjes gestileerde oeuvre. Haar liefde voor Andersons oeuvre neigt trouwens een beetje naar obsessie. 'Mijn kat is genoemd naar Suzy uit *Moonrise Kingdom*, en mijn konijn naar Francis uit *The Darjeeling Limited*.'

tekst JONAS GOVAERTS

RUSHMORE (1998)

BRITT VALKENBORGHs: 'Wes Anderson is zo'n beetje mijn Walt Disney. Zoals fervente Disney-fans in een tekenfilm willen wonen, zo wil ik verdwalen in een Anderson-universum. Het liefst van al in dat van *Rushmore*.'

JONAS GOVAERTS: 'Andersons stijl is hier nochtans nog niet zo uitgesproken als in zijn latere werk.'

BV: 'Grappig dat het bij Anderson altijd meteen over stijl moet gaan. Oké, die is superherkenbaar, maar ik vind zijn stilering ondergeschikt aan zijn personages. Als ik aan *Rushmore* denk, denk ik in de eerste plaats aan Max Fischer.'

JG: 'De doorbraakrol van Jason Schwartzman.'

BV: 'En de blauwdruk voor zowat alle Anderson-hoofdpersonages die zouden volgen. Eigenlijk zijn het stuk voor stuk controlefreaks met narcistische trekjes. Helemaal mijn ding.' (lacht)

JG: 'Max kun je inderdaad bezwaarlijk sympathiek noemen.'

BV: 'Dat contrast – donkere personages in een kleurrijke wereld – is net wat mij zo aantrekt. Ik heb destijds mijn thesis geschreven over Jacques Demy. Die maakte ook musicals met duistere thema's zoals incest. Anderson zou overigens perfect een musical kunnen regisseren. Stel je voor wat hij met *La La Land* had kunnen doen!'

JG: 'De ultieme disfunctionele familie.'

BV: 'In interviews ontkent Anderson steevast dat hij persoonlijke films maakt, maar er moet vroeger toch iets grondig zijn misgegaan. Het gaat altijd over familievetes, gescheiden ouders, rouwen...'

JG: 'Bill Murray, Ben Stiller, Owen Wilson: de film zit vol comedians die verrassend ingehouden spelen.'

BV: 'Wilson was voor mij echt een ontdekking. Ik kende hem alleen als een comedyacteur die een beetje mislukt was. Pas later heb ik vernomen dat hij samen met Anderson op school heeft gezeten en meeschreef aan de scenario's van *Bottle Rocket*, Andersons eerste film, *Rushmore* en *The Royal Tenenbaums*. Sindsdien mag Wilson voor mij niet ontbreken in een Anderson-film.'

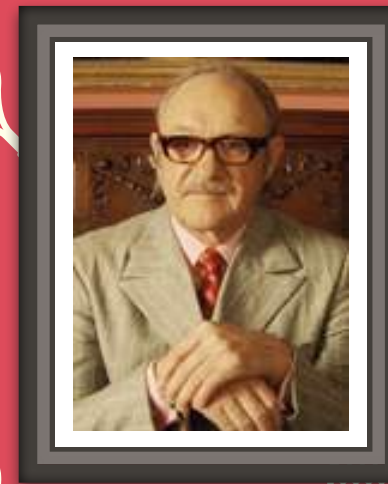
JG: 'Anderson zou op de set geregeld overhoop hebben gelegen met Gene Hackman, die pater familias Royal Tenenbaum speelt.'

BV: 'Hij lijkt me geen regisseur die zijn acteurs veel vrijheid geeft. Elke scène is een uitgekende choreografie: "Nu ga je dáár staan en zeg je dát..." Ik kan me perfect voorstellen dat een ouwe rot als Hackman het daarvan op zijn heupen kreeg.'

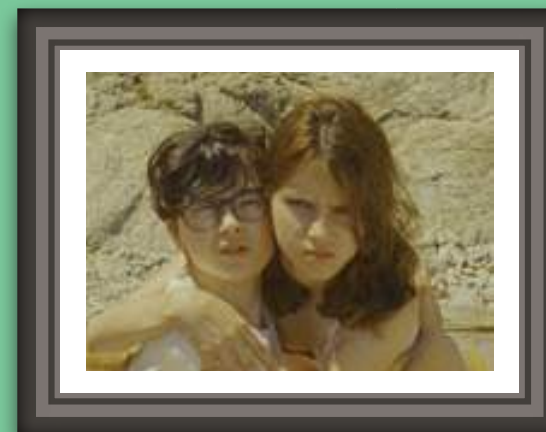
JG: 'Murray noemt Anderson dan weer zijn lievelingsregisseur.'

BV: 'Hij is zo'n beetje Andersons geluksbrenger, hè. Speelt hij niet in elke Anderson-film sinds *Rushmore*?'

THE ROYAL TENENBAUMS (2001)

MOONRISE KINGDOM (2012)

BV: 'Mijn eerste kennismaking met Anderson. Ik was destijds vooral bezig met Franse zwart-witcinema, en plots kreeg ik daar een soort moderne update van te zien, in kleur bovendien. Dat was echt een revelatie. Ik heb mijn kat trouwens naar Suzy genoemd, het meisje uit de film. En mijn konijn heet Francis, net als Owen Wilsons personage in *The Darjeeling Limited*. Maar ik heb geen Anderson-obsessie hoor, zeker niet.' (lacht)

JG: 'Anderson wilde terugkeren naar zijn roots.'

BV: 'Qua schaal heeft *Moonrise Kingdom* inderdaad iets weg van *Rushmore*, maar ik mis de sarcastische toon van zijn andere films. Het is onbeschaamd romantische cinema, en dat zegt me minder.'

JG: 'Ook enkele opvallende toevoegingen aan het gebruikelijke Anderson-ensemble: Frances McDormand, Edward Norton, Harvey Keitel...'

BV: 'Vergeet Bruce Willis niet! Die durft soms op automatische piloot te acteren, maar hier is hij echt geweldig. En Jared Gilman en Kara Hayward natuurlijk, het jonge koppeltje uit de film. Jim Jarmusch zou hun enkele jaren later een cameo geven in *Paterson*. Toen ik hen plots herkende, kirde ik echt van plezier.'

THE GRAND BUDAPEST HOTEL (2014)

BV: 'Voor mij een beetje te veel een *crowd-pleaser*. De film is ontzettend goed gemaakt, maar de plot is me niet bijgebleven. Een overdaad aan roze en veel geëxperimenteer met verschillende beeldverhoudingen: da's wat ik me ervan herinner.'

JG: 'Het is wel Andersons grootste hit tot nu toe.'

BV: 'Als mensen slechts één Anderson hebben gezien, is het inderdaad vaak *The Grand Budapest Hotel*. Sindsdien lijken ook de hipsters Anderson te hebben ontdekt. Dankzij hem is het ietwat vergeten lettertype Futura weer helemaal in, vooral op vlogs en op YouTube. En Instagram staat natuurlijk vol met van die Anderson-achtige *top shots* van boeken en voedsel.'

JG: 'Dit keer doet zowat zijn hele vaste cast mee, plus klasbakken zoals Saoirse Ronan, Tilda Swinton, Ralph Fiennes, Jude Law en F. Murray Abraham.'

BV: 'Ironisch is dat vroeger niemand wilde meespelen in zijn films, en nu de grootste namen hem om een rolletje smeken. Op zich is dat cool, maar dan moet hij er wel iets mee doen, vind ik. Leuk dat Jason Schwartzman een seconde lang in beeld komt, maar wat heeft hij precies te zoeken in het verhaal?'

ISLE OF DOGS (2018)

BV: 'Ik heb bewust alle trailers vermeden. Het enige wat ik weet is dat het verhaal zich in Japan afspeelt, en dat Scarlett Johansson en Greta Gerwig stemmen voor hun rekening nemen. En dat ik nu al fan ben.' (lacht)

JG: 'Dat het een animatiefilm is, baart je geen zorgen?'

BV: 'Helemaal niet. In tegenstelling tot *Fantastic Mr. Fox* heeft Anderson het scenario zelf geschreven. Dit zal sowieso meer mijn ding zijn. Bovendien, zijn niet al zijn films een soort animatie-films? Anderson gebruikt zijn acteurs als speelgoedfiguurtjes, die hij laat rondlopen in een gigantisch poppenhuis. Als collega-perfectionist snap ik perfect dat hij opnieuw voor stop-motion kiest: zo kan hij zijn universum tenminste tot in het kleinste detail controleren.'

JG: 'Het is echt grote liefde tussen jou en Wes, hè?'

BV: 'Zoals Max Fischer zegt in *Rushmore*: *You've just gotta find something you love to do and then... do it for the rest of your life*. Voor mij is dat: Wes Anderson-films kijken.' (lacht) 🍷

VANAF 11 APRIL IN DE BIOSCOOP

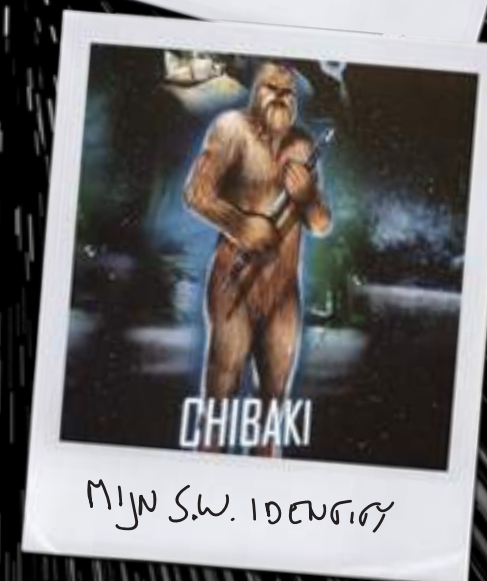
@Jonas_Govaerts

STAR WARS IDENTITIES

STAR TRIPPIN'

Van 2 april tot en met 2 september biedt Paleis 2 van Brussels Expo onderdak aan *Star Wars Identities*, een unieke tentoonstelling met kostuums en rekwisieten uit de populaire sciencefictionfranchise. Leuk extraatje: een interactieve *identity quest*, waarmee je je hoogstpersoonlijke *Star Wars*-personage kunt creëren. Onze hoofdredacteur ging op verkenningstocht!

tekst & foto's STEVEN TUFFIN

INFO STARWARSIDENTITIES.BE

KNOL & KNAAP

De Britse cineast **Andrew Haigh** maakt de gekste bokkesprongen. Na zijn doorbraakfilm, de intimistische homoromance *Weekend*, draaide hij het gevierde gepensioneerdendrama *45 Years*. Nu komt hij op de proppen met *Lean on Pete*, over de intense band tussen een arme Amerikaanse tiener en een racepaard op leeftijd. En dat voor een man die voordien niets met het hinnikende hoefdier had.

tekst STEVEN TUFFIN

ANDREW HAIGH: 'Betrap! *(lacht)* Ik heb in het verleden amper paardgereden, laat staan er eentje gehad. Het boek waarop de film is gebaseerd gaat echter alleen maar ogenschijnlijk over een jongen en zijn paard. Eigenlijk gaat het over een puber die op zoek is naar stabiliteit, vriendschap en liefde. Allemaal dingen waar het dier symbool voor staat.'

Lean on Pete is niet echt de eerste film over een jongen en zijn paard. Waarom is dat soort band zo populair onder cineasten?

'Paarden stralen iets uit waardoor het lijkt alsof ze empathie hebben voor mensen. Ik zeg "lijkt", omdat het waarschijnlijk bullshit is, het blijven immers beesten. *(lacht)* Tegelijk zegt de manier waarop mensen met dieren omgaan veel over hun karakter. In mijn film lijken de

jongen en het paard erg hard op elkaar. Ze worden allebei verschrikkelijk behandeld: er wordt amper naar hen omgekeken. Zoiets schept een band.'

Viel het als paardenleek mee om een film te maken waarin zo'n dier een belangrijke rol speelt?

'Aanvankelijk vreesde ik het ergste, maar het viel al bij al goed mee. Natuurlijk zijn er dingen waar je rekening mee moet houden: de trainer moet altijd in de buurt zijn en het paard moet altijd op dezelfde manier vastgehouden worden, waardoor de cameramogelijkheden min of meer beperkt zijn. Maar zodra je dat soort dingen doorhebt, ben je vertrokken.'

Voor een kleinschalige productie bevat Lean on Pete enkele opvallend dynamische racescènes.

'Allemaal puur geluk! *(lacht)* Nee, de

meeste van die scènes hebben we tot in de puntjes voorbereid zodat er niets kon mislopen. Voor een van de shots hadden we echter écht maar één kans om het goed te krijgen. Daarin loopt hoofdrolspeler Charlie Plummer de tribunes helemaal af richting racebaan, net op het moment dat de paarden voorbijkomen. Zonder zijn perfecte gevoel voor timing was dat nooit gelukt.'

Plummer was enkele maanden terug ook al te zien als de ontvoerde erfgenaam in Ridley Scotts All the Money in the World. Wat maakt hem plots zo gegeerd?

'Charlie straalt een onschuld uit die de meeste tieneracteurs ontberen. Aanvankelijk testten we kereltjes die ofwel te oud, ofwel te jong overkwamen. We moesten iemand hebben die echt balanceerde op de grens tussen jeugd en volwassendom. Toen Charlie

auditie deed, was het meteen raak. In tegenstelling tot alle anderen onderdrukte hij zijn emoties. Zijn ingetogenheid deed me denken aan Charlotte Ramplings vertolking in *45 Years*.'

Naast die jonge hond staan gevestigde waarden Steve Buscemi en Chloë Sevigny.

'Ik vond het heerlijk om twee acteurs van hun kaliber in bijrollen te casten. Omdat de kijkers Chloë en Steve kennen, ontstaat de verwachting dat hun personages gaandeweg meer aandacht zullen krijgen. Ik blijf echter focussen op het hoofdpersonage. Dat verklaart meteen waarom een hoop Tinseltownfiguren bedankten toen we hun de rollen aanboden.'

Tot slot: met wat voor soort film ga je ons de volgende keer verrassen?
'Mogen regisseurs werkelijk maar één

soort film maken? In Groot-Brittannië lijkt dat echt het geval. Na *Weekend* was ik die gay cineast, na *45 Years* was ik die chroniqueur van 'kleine' Britse verhalen en nu denken ze dat ik het spoor bijster ben. *(lacht)* Maar om op je vraag te antwoorden: ik heb geen flauw idee.'

VANAF 25 APRIL IN DE BIOSCOOP

@Waaanzenema

» PAARDENCINEMA

Het Grote Filmgeschiedenisboek barst inderdaad van de films over de relatie tussen mens en paard. Op Vertigoweb.be lijsten we enkele opmerkelijke voorgangers van *Lean on Pete* op.

VROUWEN VAN DE WERELD

Het MOOOV Filmfestival staat dit jaar in het teken van de vrouw. Het programma bulkt niet alleen van de schattige heksjes, bloeddorstige cowgirls en zingende weerwolven, ook achter de camera is de girlpower voelbaar. Wij telden hieronder alvast vier vrouwelijke cineasten, nog altijd drie meer dan op de Oscars. *Who run the world cinema? Girls!*

tekst **JONAS GOVAERTS**

MARLINA THE MURDERER IN FOUR ACTS

Het meest machistische der filmgenres krijgt een feministische twist in deze Indonesische neowestern die tarantinesk hypergeweld mixt met jarmuschiaanse droge humor. Gebaseerd op een idee van de Indonesische filmlegende Garin Nugroho (*Opera Jawa*), die erop stond dat een vrouw het zou verfilmen.

GOOD MANNERS

Zowel Walt Disney als Jacques Tourneur diende als inspiratie voor dit vreemde Braziliaanse beestje, waarvoor binnenkort de Netflix-categorie 'lesbische, maatschappijkritische weerwolf-musical' zal moeten worden uitgevonden. 'Wij houden van genrecinema, omdat die zowel sinister als speels kan zijn', aldus regisseursduo Marco Dutra en Juliana Rojas.

THE REPORTS ON SARAH AND SALEEM

Onveilig vrijen krijgt een nieuwe betekenis in Muayad Alayans politieke thriller, waarin een Joodse cafébazin een vurige achterbankaffaire begint met een koerier van Arabische afkomst. Hoewel seksuele relaties tussen Palestijnen en Israël's ten strengste verboden zijn in Jeruzalem, komen ze volgens Alayan heel veel voor: 'Lust kent nu eenmaal geen grenzen.'

THE LEGEND OF THE UGLY KING

Als acteur stond hij bekend als Çirkin Kral ('the ugly king'), maar Yilmaz Güney was veel meer dan een norse karakterkop. De 'Turkse Clint Eastwood' was tevens een gevierde romanschrijver, een controversiële filmmaker en – zo wordt geopperd in dit kritische portret – misschien zelfs een koelbloedige moordenaar. Op het festival wordt ook een gerestaureerde versie van *Yol* getoond, waarvoor Güney in 1982 de Gouden Palm won.

I AM NOT A WITCH

Ben je een geit of ben je een heks? Dat is de hamvraag in deze Afrikaanse satire, over een negenjarig meisje dat naar een heus heksen-kamp wordt gestuurd. Zelf staat debuterend regisseuse Rungano Nyoni eerder sceptisch tegenover toverij: 'Het viel me op dat in Zambia enkel oude vrouwen en kinderen van hekserij worden beschuldigd.'

FOXTROT

Met zijn tweede film tracht de Israëlische ex-militair Samuel Maoz (*Lebanon*) opnieuw zijn oorlogstrauma's te bezweren. *Foxtrot* werd door de Israëlische minister van Cultuur onlangs afgedaan als antipatriottisch. Onterecht, volgens Maoz: 'Als ik kritiek heb op de plaats waar ik leef, doe ik dat uit liefde, omdat ik me zorgen maak.'

HAVE A NICE DAY

Melancholisch, met de hand getekend gangsterepos waarin zowel Tarantino als Tolstoj wordt geciteerd – die laatste zelfs letterlijk. Al wordt regisseur Liu Jian liever geen surrealist genoemd: 'Wat in het Westen als magisch realisme wordt gezien, is in het moderne China gewoon de werkelijkheid.'

THE BRAWLER

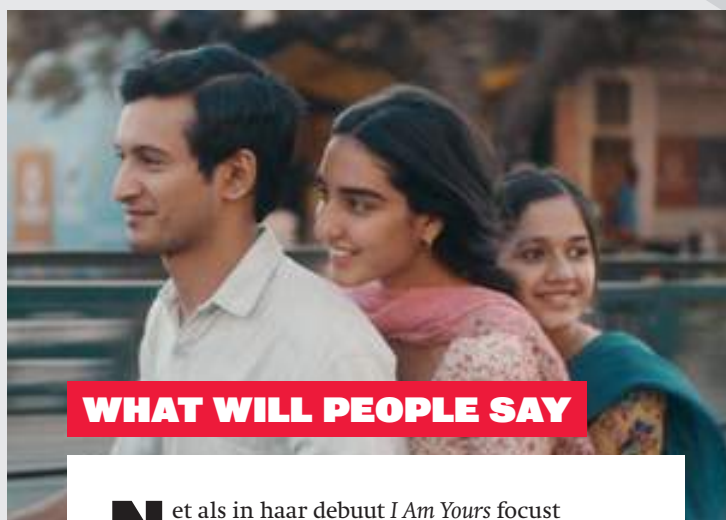
De Bollywoodversie van *Rocky*, compleet met muzikale trainingsmontage. In plaats van in Philadelphia trappen op en af te rennen, zwemt de Indiase aspirant-bokser Shravan de Ganges-rivier op en neer. Snelfilmer Anurag Kashyap – dit is zijn dertiende prent in elf jaar – was in 2012 nog de centrale gast op het festival.

SWEET COUNTRY

Naast een overduidelijke ode aan *The Searchers* is deze Australische neowestern ook een vlammeende aanklacht tegen racisme. Al wordt in *Sweet Country* geen jacht gemaakt op moorddadige indianen, wel op weerloze Aboriginals. Vergeten eightiesacteur Bryan Brown (*Cocktail*) maakt een opvallende comeback als de wraakzuchtige sergeant Fletcher.

INFO MOOOV.BE

WHAT WILL PEOPLE SAY

Net als in haar debuut *I Am Yours* focust cineaste Iram Haq op het conflict tussen culturen. Wanneer het Noorse schoolmeisje Nisha haar Pakistaanse familie te schande maakt, wordt ze door haar vader ontvoerd naar haar land van herkomst. 'Ik maak films om mijn onderdrukte zusters een stem te geven', aldus Haq.

@Jonas_Govaerts

ERIQ EBOUANEY UNE SAISON EN FRANCE SANDRINE BONNAIRE

EEN FILM VAN MAHAMAT-SALEH HAROUN

FESTIVAL VERTONINGEN

AFRIKA
FILMFESTIVAL

18/4 GENT
20/4 LEUVEN
23/4 WILRIJK
24/4 AARSCHOT
ZAVENTEM
28/4 DIEST
2/5 LEUVEN
6/5 BEERSEL
8/5 MECHELEN
23/5 OVERIJSE

meer info op
www.afrikafilmfestival.be

MOOOV

19/4 BRUGGE
GENK
20/4 BERINGEN
DILBECK
24/4 SINT-NIKLAAS
LIER
26/4 SINT-NIKLAAS
BRUGGE
27/4 TURNHOUT
BERINGEN
28/4 TURNHOUT
29/4 TURNHOUT

meer info op
www.moov.be

JUXTA- POSITIES

Sinds een twaalfal jaar bouwt de Iraakse Koerd **Hiwa K** vanuit Duitsland aan een boeiend en geëngageerd oeuvre waarin video een belangrijke rol speelt en zijn geboortegrond centraal staat. Een deel van zijn werk is momenteel te zien in het SMAK in Gent.

tekst CHRISTOPHE VERBIEST

De kortfilm *View from Above* was een van de weinige hoogtepunten van de vorige editie van de kunsthooqm Documenta in het Duitse Kassel. Terwijl de camera over een maquette van een verwoeste stad glijdt, neemt buiten beeld de Koerdische vluchteling M het woord. Omdat Iraaks Koerdistan als een veilige plek beschouwd wordt, liegt hij tegen de beambte die over zijn verblijfsaanvraag moet oordelen dat hij afkomstig is van K, een stad in onveilig gebied. Terwijl de ambtenaar M hem naar details van die stad vraagt, kijken we naar beelden van wat het vernielde K moet voorstellen.

Die beklijvende ervaring kreeg nog een extra dimensie door de locatie. *View from Above* stond opgesteld tussen de vaste collectie van het Stadtmuseum Kassel. Wie op zoek ging naar het

volgende Documenta-werk, moest langs een maquette van de stad zoals die erbij lag na de geallieerde bombardementen tijdens WO II. Het duurde een tijdje voor het doordrong dat het dat schaal-model was dat in *View from Above* wordt gebruikt. Door die juxtapositie kreeg het schijnbaar individuele vluchtelingen-verhaal een universeel karakter.

Participatie vs. performance

View from Above maakt ook deel uit van *Moon Calendar*, een overzichtstentoonstelling van het werk van Hiwa K in het SMAK. Bijna alles wat er getoond wordt – naast een reeks video's ook sculpturen, foto's en tekeningen – is geworteld in het turbulente leven van de kunstenaar. De in 1975 geboren Iraakse Koerd ontvluchtte zijn vaderland in de jaren negentig, tijdens

de Tweede Golfoorlog. Begin deze eeuw belandde hij in Duitsland, maar hij liet zijn geboortegrond nooit los.

Op 17 april 2011 nam Hiwa K in de Iraakse stad Suleimaniya deel aan de burgerprotesten tegen de Koerdistan Regionale Overheid. Met de video *This Lemon Tastes of Apple* haalt hij dat onderbelichte deel van de Arabische Lente uit de vergetelheid. Hij trok met de demonstranten op, terwijl hij op zijn mondharmonica het sinistere thema van *Once Upon a Time in the West* speelde. In het eindresultaat, dat Hiwa K monteerde uit beelden die hij van mededemonstranten kreeg, zoekt hij bewust de grens tussen participatie en performance op.

Acht dagen later, op 25 april 2011, zette hij een nieuwe performance op in Suleimaniya. De regering had

samenscholingen verboden, maar activisten trokken toch naar het Vrijheidsplein. Hiwa K vroeg hun om een boek te lezen door een sterk vergrootglas dat zo was gericht dat het letter na letter uit de boeken wegbrandde. De beelden in de video *Do You Remember What You Are Burning?* roepen herinneringen op aan een boek-verbranding, dat krachtige symbool voor de onderdrukking van een cultuur.

Kunstwerk vs. document

This Lemon Tastes of Apple en *Do You Remember What You Are Burning?* zijn weliswaar het resultaat van een performance, maar ze zijn méér dan dat: ze voelen als kunstwerken op zich. Dat geldt minder voor *Pre-Image/Porto* dat vooral een performance documenteert: Hiwa K wandelt rond met op zijn neus

een staaf waaraan zes motorspiegels bevestigd zijn, als een metalen boompje met enkele takken. Een metafoor, zo zegt hij, voor zijn migratie uit Koerdistan.

De afsluitende video *Moon Calendar* is opnieuw meer kunstwerk dan document. In de Amna Suraka-gevangenis in Suleimaniya, een van Saddam Hoesseins beruchtste foltercomplexen en intussen een museum, danst Hiwa K de flamenco op het ritme van zijn hartslag. De ritmische schoonheid van de flamenco en de bloedstollende geschiedenis van de locatie vormen wederom een intrigerende juxtapositie, een stijfiguur die Hiwa K zich volledig eigen heeft gemaakt. ■

Moon Calendar loopt tot 13 mei in het SMAK in Gent.

View from Above

VIER JAAR VERTIGO

Mijn favoriete Vertigo-cover is en blijft die van het eerste nummer omdat ik zo uitkeek naar het nieuwe tijdschrift. Het is nog steeds een goede mix van artikels voor zowel de echte film liefhebber als het grote publiek. Dat er nog vele jaren mogen volgen!

Vicky Van den Bergh (lezer)

Maarten van Linden (lezer)

Het eerste Vertigo-event dat ik bijwoonde was de avant-première van *Guardians of the Galaxy*. Ik ben toen meteen abonnee geworden en dat ben ik nog steeds!

Met het duoticket in het *Shaun the Sheep* Movie-prijzenpakket nam ik mijn toen driejarige oudste zoon voor het eerst naar de cinema. De *silver screen* is sindsdien zijn *nicotine*.

Bart De Duytsche (lezer)

Het gesprek dat ik met Tim Vanhamel voerde toen ik de Filmfan-rubriek nog verzorgde. Ik herinner mij dat ik zó veel stress had omdat ik vreesde dat zijn kennis de mijne helemaal zou overschaduwen. Uiteindelijk bleken we fan te zijn van min of meer dezelfde dingen en ben ik veel langer op dat terras blijven zitten dan verwacht.

Britt Valkenborghs (ex-Team Vertigo, nu presentatrice FilmQlub)

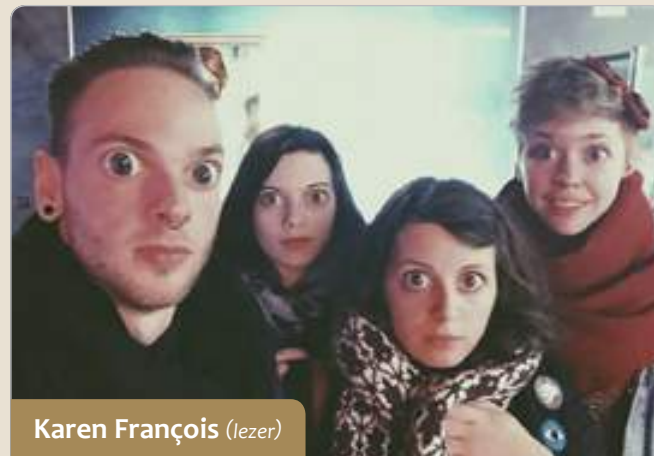
#VERTIGOVERJAART

Steven Tuffin (hoofdredacteur Vertigo)

De Vertigo-avant-première van *Welp* zal me altijd blijven als het moment waarop ik besepte dat wat we aan het doen waren ook echt werkte: alle 313 stoelen in de zaal waren bezet en enkele laatkomers zaten op de trappen. Kers op de taart was de aanwezigheid van regisseur Jonas Govaerts, die nadien een onmisbaar Team Vertigo-lid werd.

‘Wat is jouw favoriete Vertigo-herinnering?’ Die vraag stelden we in de aanloop naar onze vierde verjaardag aan filmmakers, lezers en (ex-)medewerkers. Een greep uit de duizelingwekkende dosis antwoorden!

Karen François (lezer)

De Vertigo-avant-première van Tim Burtons *Big Eyes*. #GoodTimessss

Jeroen Van Zwol (lezer)

Die keer dat ik me belachelijk maakte in ruil voor wat *Jurassic World*-goodies. #NeverForget #VertigoRex

Marjan Van de Kauter (lezer)

Favoriete Vertigo-fotomoment: Jan Van Ryckeghem en ik op de avant-première van *Inside Out*. #Joy #Sadness

De cover van Vertigo #14 met daarop mijn eerste langspeler *Café Derby* hangt in een kadertje in de woonkamer.

Lenny Van Wesemael (regisseur)

Vertigo #18 bestond in acht verschillende versies: eentje voor elk personage uit Quentin Tarantino's *The Hateful Eight*. Het waren niet alleen verdomd mooie covers, het was ook een geweldig initiatief. Vertigo werd meer dan ooit een hebbeding, een blad dat je bijhield nadat je het had uitgelezen.

Ewoud Ceulemans (ex-Team Vertigo, nu journalist De Morgen)

Birgit Stiens (lezer)

Leukste Vertigo-herinneringen: tweeten over de vele avant-premières die ik dankzij het magazine al kon bijwonen, zoals die van het hilarische *Sausage Party*.

Mijn favoriete Vertigo is het dubbelnummer #26/#27, omdat daar mijn eerste echte interview in gepubliceerd werd, met Lord of the Rings-componist Howard Shore dan nog. *Thanks for the opportunities, Vertigo!*

Eline Van Hooydonck (ex-Team Vertigo, nu vzw RoSa)

Fien Troch (regisseur)

Ik ga voor Vertigo #23, omdat ik een Nicolas Winding Refn-fan ben en *The Neon Demon* fantastisch vond, maar tegelijkertijd ook twijfelde of ik hem niet infantiel vond. Geweldig als een film je zo'n dubbel gevoel geeft!

Qua Vertigo-event kan niets tippen aan de avant-première van *High-Rise* in de Boerentoren in Antwerpen!

Stijn Buntinx (lezer)

Nathan Hermans (lezer)

Mijn favoriete Vertigo-event? Goh, dat zijn er zo veel. Maar als ik er één moet kiezen, is het de avant-première van *Home*. Wat een fantastische film!

De cover van Vertigo #31 blijf ik ontzettend leuk vinden: een originele aanpak, mooie opvallende kleuren en natuurlijk dát personage. #WeAreGroot

Marie Bottu (lezer)

De Vertigo-rubriek waar ik elke maand het meest naar uitkijk, is Beste.Film. Ooit. Van Jonas Govaerts, de regisseur van *Welp* en de coregisseur van *Tabula Rasa*, mag je veel genrefavorieten uit de jaren zeventig en tachtig verwachten, maar hij durft net zo goed met een miskende sixtiesparel als *The Swimmer* op de proppen te komen.

Patrick Duynslaegher (Vertigo-bestuurslid & artistiek directeur Film Fest Gent)

05.06.2017
Vertigo-lezer maakt Blue Velvet-Legofiguurtje voor Laura Dern
door Vertigo

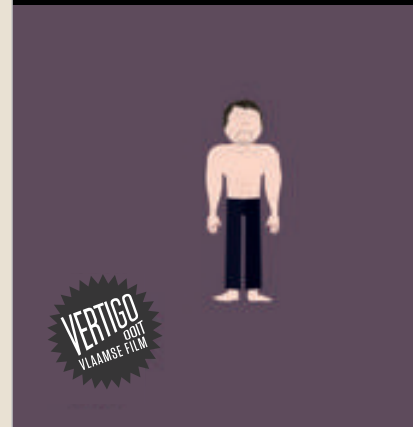
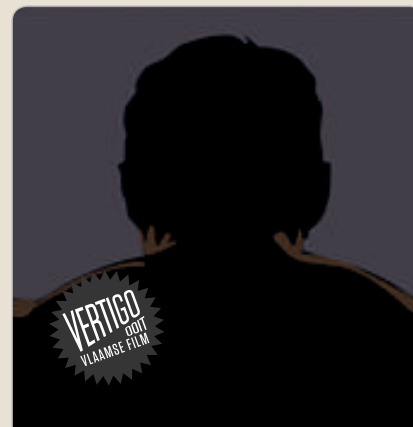
Die keer dat ik een – weliswaar heel kleine – bijdrage leverde aan dit duizelingwekkende magazine.

Peter De Smet (lezer)

De Vertigo-avant-première van *Coco* die ik samen met mijn zoon bijwoonde!

Kenny Vermeulen (lezer)

Ik moet zeggen dat ik uitermate trots ben dat *Rundskop* al driemaal op rij de Vertigo Award in de categorie Beste Vlaamse Film Ooit won, en dat ik er steeds competitiever in word. *Can't help it.*

Michael R. Roskam (regisseur)

VIER MEE

Een nieuwe *Vertigo*-jaargang betekent nieuwe *Vertigo*-goodies. Naast T-shirts, pins en prints zijn er nu ook tassen. Het ideale moment dus om (opnieuw) voor een abonnement te gaan!

ABONNEE: €25

10 nummers in je postbus (en een klein extraatje)

VRIEND: €100

ABONNEE + een T-shirt, pin, print of tas + voorrang op *Vertigo*-events

VIP: €200

VRIEND + extra T-shirt, print, pin of tas + duotickets VIP-events

ALLE INFO: VERTIGOWEB.BE

CAVIAR
PRESENTEERT

Caviar
wens Vertigo
een gelukkige
verjaardag!

NU IN DE BIOSCOOP!

Sinds 1946 jouw gezellige bioscoop met 3 knusse zalen en ®-café in Koersel-Beringen

THEROXYTHEATRE
sinds 1946
Wij wensen Vertigo een
gelukkige 4e verjaardag!

TE ZIEN TIJDENS
HET PAASVERLOF:

BABA YEGA
LADY BIRD
READY PLAYER ONE
PIETER KONIJN
RAMPAGE BIG
MEETS BIGGER
RIKKIE DE OOIEVAAR
ROSIE & MOUSSA
SHERLOCK GNOMES

www.theroxytheatre.be

011/22 10 03

f /TheRoxyTheatreKoersel

**FREE
COMIC
BOOK
DAY
2018**
zaterdag
5 MEI
10u tot 18u
@MEKANIK

HAPPY BIRTHDAY
VERTIGO

MEKANIK STRIP
COMICS, STRIPS, MANGA
AND MUCH, MUCH MORE!

Sint Jacobsmarkt 73 | B-2000 Antwerp | Belgium
+32 3 234 234 7 | info@mekanik-strip.be | www.mekanik-strip.be

**FREE
COMICS
FREE
GOODIES
FREE
CANDY
LOTS OF
PRIZES
TO WIN!**

POINT OF VIEW

Online vind je uitgebreide recensies en nog veel meer

» neem een kijkje op www.vertigoweb.be

Game Night

Regie John Francis Daley & Jonathan Goldstein
Cast Jason Bateman, Rachel McAdams, Kyle Chandler
Speelduur 1u40
Vanaf 4 april in de bioscoop

In deze zwarte komedie spelen Jason Bateman en Rachel McAdams een koppel dat ontdekt dat spelletjes spelen met vrienden flink uit de hand kan lopen. Geregisseerd door de scenaristen van *Horrible Bosses*.

@ChrisCraps

Nico, 1988

Regie Susanna Nicchiarelli
Cast Trine Dyrholm, John Gordon Sinclair, Anamaria Marinca
Speelduur 1u33
Vanaf 18 april in de bioscoop

De Deense actrice Trine Dyrholm (*Kollektivet*) laat zich innemen door de demonen die de Duitse muzikante Nico plaagden tijdens haar laatste levensjaar: drank, drugs en het spook van The Velvet Underground. Intens rockdrama à la *Backbeat*.

@RubenNollet

Wien is 't Hof van Commerce?

Regie Kristof Michiels
Cast Filip Cauwelier, Serge Buyse
Speelduur 1u12
Vanaf 18 april in de bioscoop

Knettergekke mockumentary rond de baanbrekende Izegemse rappers, opgebouwd rond hun grootste hits en samengesteld uit archiefmateriaal plus bijdragen van allerlei BV's. Het muzikale antwoord op *Forgotten Silver*.

@RubenNollet

Don't Worry, He Won't Get Far on Foot

Regie Gus Van Sant
Cast Joaquin Phoenix, Jonah Hill
Speelduur 1u53
Vanaf 18 april in de bioscoop

Milk-cineast Gus Van Sant focust in dit biografisch drama op John Callahan (Joaquin Phoenix), een man die in een rolstoel belandde en een beroemd cartoonist werd. Een mix van *Passion Fish* en *American Splendor*.

@ChrisCraps

Foxtrot

Regie Samuel Maoz
Cast Lior Ashkenazi, Sarah Adler, Yonaton Shiray
Speelduur 1u48
Vanaf 25 april in de bioscoop

Wat begint als een hartverscheurend drama over een echtpaar dat verneemt dat hun zoon tijdens zijn legerdienst omgekomen is, neemt vervolgens een absurde wending. De Israëlische regisseur Samuel Maoz (*Lebanon*) vindt het midden tussen *Rabbit Hole* en *Jarhead*.

@RubenNollet

UNIVERS CINE.BE

Een andere kijk op film

VERTIGO's VOD SELECTIE

Michaël R. Roskam bewijst zich andermaal als de Hugo Claus van de Belgische cinema met dit gelaagde gangsterverhaal waarin de liefde centraal staat.

UNIVERS CINE.BE

Via het **video on demand** platform van UniversCine kan je de nieuwste films bekijken op aanvraag. Ontdek onze catalogus van meer dan 2000 films met een passie voor fictie, documentaires, cult en classics.

► nl.universcine.be

VERTIGO

selecteert
uit het film-
aanbod van

De volledige programmatie kun je vinden op
vier.be, vijf.be en zestv.be.

Maleficent

7/4 om 20u25 op

Disney ging dubbel duister met deze live-action-prequel op *Doornroosje* waarin een akelige Angelina Jolie de heks uit de titel vertolkt. Het tragische achtergrondverhaal van de gehoornde toverkol leest bovendien als een amper vermomde verkrachting-en-wraakallegorie.

Ghosts of Girlfriends Past

20/4 om 21u20 op

De laatste jaren heeft Matthew McConaughey zich in uitdagende films als *Mud*, *Dallas Buyers Club* en *Interstellar* bewezen als rasechte allrounder. In die mate zelfs dat het moeilijk te geloven is dat hij ooit getypecast werd als flierefluiter in romcoms als deze.

The Good, the Bad & the Ugly

23/4 om 20u35 op

Die weidse vergezichten! Dat iconische deuntje! Die onvergetelijke karakterkoppen! Werkelijk alles aan Sergio Leone's ultieme spaghettiwestern is om van te smullen. Ook de andere films van zijn *Dollars*-trilogie, *A Fistful of Dynamite* en *For a Few Dollars More*, worden in april uitgezonden op ZES.

Runner Runner

13/4 om 20u35 op

Regisseur Brad Furman lijkt enkele decennia te laat geboren. Hij munt immers uit in het soort volwassen thrillers dat in de jaren zeventig en tachtig volle zalen had getrokken. Perfect voorbeeld: deze broeierige ménage à trois met Justin Timberlake, Ben Affleck en Gemma Arterton.

The Last Boy Scout

20/4 om 23u45 op

Hollywoodtoppers Bruce Willis, Tony Scott en Shane Black herinneren er ons aan dat popcorncinema ook kunst kan zijn. De acteur, de regisseur en de scenarist leverden zelden beter werk dan met deze gitzwarte actiekomedie vol geweldige gewelddadigheden en onvergetelijke oneliners.

Valkyrie

27/4 om 20u35 op

Ondertussen is Bryan Singer niet meer welkom in Hollywood en focust Tom Cruise zich louter op blockbusters. Alfred Hitchcock zou echter trots zijn geweest op hun historische thriller over een aanslag op Hitler door enkele van zijn militaire leiders. Nagelbijten gegarandeerd!

Wreck-It Ralph

29/4 om 18u45 op

Tien jaar geleden kon het animatiedepartement van Disney amper op tegen de pixelparels van zusterbedrijf Pixar. Daar is de laatste jaren flink verandering in gekomen, onder meer met dit vernuftige verhaal over een videogameslechterik die op een dag beslist dat hij een held wil worden.

BESTE. FILM. OOI.

Les quatre cents coups

Regie François Truffaut / Cast Jean-Pierre L  aud, Claire Maurier, Albert Rémy / Speelduur 1u39 / Jaar 1959

In een van de eerste scènes van François Truffauts semi-autobiografische debuut koopt de jonge verschoppeling Antoine Doinel (Jean-Pierre L  aud) een kaartje voor een graviton-attractie op de kermis. De centrifuge begint te draaien, de vloer zakt weg onder zijn voeten, en het tegen de wand vastgepinde kereltje kan niet anders dan bang terugstaren naar de rondtollende gezichten boven hem. Na bijna zestig jaar is het nog steeds een van de mooiste metaforen voor een kind dat vat probeert te krijgen op de chaotische wereld der volwassenen.

Hoewel coming of age al in de jaren vijftig een gangbaar filmgenre was – *Les quatre cents coups* werd voorgegaan door onder meer Vittorio De Sica's *Ladri di biciclette* (1948) – was Truffaut de eerste die komaf maakte met het beeld van de jongere als symbool voor onschuld. Zijn adolescente alter ego rookt, drinkt, liegt, steelt, spijbelt, sticht brand en plagieert op een gegeven moment zelfs

de schrijver Honoré de Balzac. Dat maakt Doinel volgens de cineast echter niet slecht, maar simpelweg een kind.

Die drang naar realisme leidde ook tot een van de meest memorabele scènes uit de film, die waarin het boefje door zijn radeloze ouders naar een psychologe wordt gestuurd. 'Heb je al met een meisje geslapen?' vraagt een stem buiten beeld, waarop de dertienjarige delinquent doodbedoord antwoordt: 'Nee, maar mocht ik ooit zin krijgen, dan raden mijn maten me aan naar de Rue Saint-Denis te gaan.' Het stoutmoedige interview werd gerecupereerd uit L  auds screentest, waarna Truffaut zijn eigen stem verving door die van een niet nader genoemde actrice.

Minstens even iconisch is het eindbeeld. Pas ontsnapt uit een jeugdinstelling, baant de protagonist zich een weg naar de kustlijn, voor zijn eerste blik op de zee. Vlak voor we de uitdrukking op Doinels gelaat

goed kunnen lezen – is het hoop of wanhoop? – trakteert Truffaut ons op een brutale *freeze-frame*, misschien wel het meest raadselachtige shot van de hele nouvelle vague. ▣

@Jonas_Govaerts

» KLAP

Truffaut zou zijn fictieve tegenhanger – en de acteur die hem vertolkt – tijdens zijn carrière nog vier keer gebruiken: eerst in de kortfilm *Antoine et Colette* (1962) en daarna in de trilogie *Baisers vol  s* (1968), *Domicile conjugal* (1970) en *L'amour en fuite* (1979). Alleen al het feit dat er meer vervolgen op Antoinettes avonturen bestaan dan *Taken*-sequels, maakt van *Les quatre cents coups* deze maand de Beste Film Ooit.

MOOOV

MOOOV.BE
FILMFESTIVAL
17 - 30 APRIL 2018

BRUGGE ► DILBECK ► GENK ► BERINGEN ►
LIER ► ROESELARE ► SINT-NIKLAAS ► TURNHOUT

DUBAI & ABU DHABI

EMIRATEN-CITYTRIP MET
BLAUWE VOGEL-BEGELEIDING
VANUIT BRUSSEL

7 FIJNE DAGEN VANAF €799
(SCHOOLVAKANTIES: €1049)

AFREISDATA: 18 sep. / 9 & 30 okt. (schoolvakantie) / 6 nov. / 4 dec. // 2019: 1 jan. (schoolvakantie) / 5 feb. / 4 maa. (carnavalverlof)

De bekende Blauwe Vogel-troeven

U logeert in het knappe luxehotel Hyatt Dubai

NL-talige gids en 4 excursies inbegrepen

Bezoek aan de hoogste toren ter wereld

en het Louvre inbegrepen

Nieuw: nu met rechtstreekse vlucht met

topmaatschappij Emirates

Meer info en prijzen op www.deblauwevogel.be

